

Некада смо у батаљонима инжењерије имали амфибијске чете у којима је било по 10 амфибија. Шта ће то нама? Изрежи, истопи, продај...

Наравно да су сви генерали после битке паметни, али срећом постоје и писани трагови ко је шта говорио и писао и пре ове најновије „битке”, односно потопа. Барем када су оружане снаге у питању. Могу чак и да разумем људе из Сектора за ванредне ситуације, односно из система цивилне заштите, који сада кажу да су учинили све што су могли да се избегне катастрофа. Је ли било благовремене реакције система цивилне заштите, каква је била превентива, и зашто је војска морала да се укључи у спасавање вероватно ће показати касније анализе учињеног и пропуштеног.

Но, ако смо ову катастрофу већ означили и доживели као својеврстан рат против опаке природе и њене стихије, а то је на терену тако и било, јер да није било Војске Србије последице би биле много горе, да видимо како смо, заправо, ушли у тај рат.

Наиме, годинама нам се сервира флоскула како Србија треба да има „мању, мобилнију, модернију и ефикаснију војску”. Од свега тога већ 14 година имамо само мању војску него што је пре била: модернија није, о мобилности и ефикасности можемо да дискутујемо у зависности од задатака који се пред њу поставе. Последица је то систематског урушавања војне моћи кроз реформе војске које су изведене по налозима страних ментора. После 5. октобра 2000. имали смо британске и холандске генерале као главне војне саветнике. Један од њих је хтео да присуствује седницама анализе борбене готовости оружаних снага. И у томе је спречен у последњем тренутку.

О да, тим саветницима су асистирали и домаћи кадрови, од професорице балета и солфеђа, као помоћнице министра одбране за политику одбране, до разних НАТО седмодневних курсиста. Добро, било је и оних са више од седам дана курса и оних са вечерњим НАТО школама.

Резултат је разбијање неколико врло снажних оклопних бригада на оклопне батаљоне у саставу мешовитих бригада копнене војске. Сви тенкови Т-55 повучени су из оперативне употребе, неки су истопљени у железари, неки бачени на отпад, неки продати. Исте те тенкове Т-55 армија Русије и данас има у неким јединицама. Уништили смо више од 1.000 комада противавионских ракета „стрела 2М”, само зато што су то тражили Американци. Руси и данас поседују те ракете. Укинули смо гарнизоне војске у многим градовима, све под изговором да је то скупо и да немамо пара. Ниједна одбрана није јефтина, а постоје многе државе у свету које имају релативно слабију економију, али ипак јаку војску. Наравно да уништени тенкови и ракете немају директне везе са поплавама, али су били одраз једног по систем одбране поражавајућег стања. А тенкови Т-55 могу да се искористе и као ватрогасна возила са десет тона воде, која иду тамо где друга возила не могу. О томе је управо у „Политици” писао генерал Милисав Ђорђевић. Али кога то у овој земљи интересује?

Зато после 5. октобра 2000. нисте могли да отворите ТВ или радио, а да не чујете приче о „цивилној и демократској контроли војске”. Онда су демократе заиста тако исконтролисале војску да су инжењеријске јединице сведене на минимум, да су јаки инжењеријски гарнизони нестали, јединице формацијски укинуте, а техника исечена, продата или бачена на стоваришта. Јер ми више нећемо никада ратовати, па ни са поплавама.

Само 2005. године у Техничком ремонтном заводу Чачак исечено је и продато као старо железо 14 исправних амфибија. У земљама Европе инжењерија је у укупном броју војника заступљена са 10 до 12 одсто, оне државе које имају бројне водотокове имају и 20 одсто бројног састава војске у инжењерији. Некада смо у батаљонима инжењерије имали амфибијске чете у којима је било по 10 амфибија. Шта ће то нама? Изрежи, истопи, продај...

Ко води инжењерију данас, ко брине о техничко-технолошким достигнућима инжењерије у свету, ко прати научни развој инжењерије? Где је школство у инжењерији? Имам породичне фотографије завршне обуке питомаца 66. класе инжењерије Војне академије

Краљевине Југославије у августу 1940. године на реци Сави у Шапцу. Обука у спасавању града од поплаве.

Модерна инжењерија су и мостовни паркови ПМП, амфибије и амфибијске скеле, гумени и алуминијски десантни чамци, пумпе и ванбродски мотори. У опису посла инжењерије су и хидротехнички радови. Зашто су се јединице АБХО нашле у ситуацији да цивилне фирме морају да дају средства за деконтаминацију терена, јер капорита нема довољно.

У рату против поплава успех зависи од три кључна захтева: обавештајног рада, односно од претходно прикупљених информација хидрометеоролошких служби, од укупне припремљености рејона у коме долази до сукоба, односно где се очекује поплава, и ефикасног ангажовања ресурса. Ови суштински захтеви се не искључују међусобно. Нити један може да буде ефикасан без другог.

А о „кишним бомбама” и разбијању кишних облака распршивањем сувог леда писао сам још у загребачком „Полету” од 26. 3. 1980. године.

У међувремену, кише и даље падају...

(Политика)